

ศรัทธาบารมีธรรมพระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิลา สิริจันโท)

Faith and virtue of Phra Rajawacharathammasophon

(Luang Pu Maha Sila Sirichantho)

พระณัฐวุฒิ พันทะลี¹, พระครูวุฒิชธรรมสาร², พระมหาวิรุธ วิโรจโน³, พระครูปลัดทวี อภโย⁴,
พระมหาชัชวาลย์ จารยคุณ⁵ และ อานันท์ กรมน้อย⁶

PhraNatthawut Phanthali¹, Phrakruwuddhidhammasara², Phramaha Wiruth Wirojano³,
Phrakhruphat Thawee Abhayo⁴, Phramaha Chatchawan Jankhoon⁵ and Anand Kromnoi⁶

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

Mahamakut Buddhist University, Isan Campus, Thailand

Corresponding Author; E-mail: 1pantalee200134go@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศรัทธาบารมีธรรมพระราชวัชรธรรมโสภณหรือหลวงปู่มหาศิลา สิริจันโท ผลการศึกษาพบว่า หลวงปู่มหาศิลา สิริจันโท ท่านเป็นพระที่มีธรรมพรหมวิหาร 4 ได้แก่ เมตตา คือ ภาวะของจิตที่มีเอื้อโยไมตรีจิตมิตรใจคิดเกื้อกูลด้วยสุขประโยชน์ปราศจากอาฆาตพยาบาทมีความปรารถนาดีอยากให้ทุกคนมีความสุข ปราศจากความมุ่งร้ายที่เป็นภัยเวรทั้งปวง กรุณา คือ ภาวะของจิตที่หวั่นไหวไปเพราะความทุกข์ของผู้อื่น เหมือนอย่างถ้าซื้อความทุกข์ของเขา คือจะช่วยเหลือความทุกข์ของเขาให้หมดสิ้นไป จึงมีอาการที่ทนเฉยอยู่ไม่ได้ต้องชวนช่วยช่วยเหลือเพื่อบำบัดทุกข์ปราศจากความคิดเบียดเบียนซ้ำเติม เห็นใครตกอยู่ในความทุกข์ไม่มีที่พึ่งก็อดอยู่ไม่ได้ที่ต้องคิดช่วยเหลือมุทิตา คือ ภาวะของจิตที่บันเทิงยินดีในเมื่อผู้อื่นได้รับความสุขความเจริญด้วยสมบัติต่าง ๆ ปราศจากความริษยาเห็นใครพร้อมด้วยสมบัติก็พลอยมีมุทิตา ตัดความยินร้ายไม่ยินดีด้วยเหตุที่ริษยาเสียได้ อุเบกขา คือ ภาวะของจิตที่มีอาการเป็นกลางเห็นเสมอกันในสัตว์บุคคลทั้งหลายในคราวทั้งสองคือในคราวประสบสมบัติและในคราวประสบวิบัติไม่ยินดียินร้าย มองเห็นว่าทุก ๆ คน มีกรรมที่ทำไว้เป็นของของตนจะมีสุขจะพ้นจากทุกข์จะไม่เสื่อมจากสมบัติที่ได้ก็เพราะกรรม จึงวางเฉยได้คือวางได้และไม่ยึดถือไว้วางลงได้เฉยคือไม่จัดแจงวุ่นวาย ปล่อยให้เป็นไปตามกรรม

หลวงปู่มหาศิลา สิริจันโท ท่านได้บำเพ็ญกิจด้วยความเสียสละประโยชน์สุขของตนเพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวม ท่านได้สร้างทานบารมี คือ การเสียสละทรัพย์บริจาคแก่ผู้อื่น ได้แก่ บริจาคเงินให้กับโรงพยาบาล เพื่อจัดซื้ออุปกรณ์ทางการแพทย์ มอบทุนในการสมทบสร้างห้องพิเศษ สร้างกุฏิที่พักสงฆ์ที่ชำรุดทรุดโทรม และยังได้บริจาคทานบารมีในวาระงานต่าง ๆ อีกมากมาย และหลวงปู่เป็นพระที่สมณะอยู่แบบเรียบง่ายปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เป็นที่พึ่งให้กับประชาชนผู้ยากไร้ ช่วยเหลือสังคม ทำคุณประโยชน์

สาธารณะ ทำให้พุทธศาสนิกชนทั่วทุกสารทิศมีความเคารพศรัทธาต่อองค์หลวงปู่มหาศีลา สิริจันโท เป็นอย่างมาก

คำสำคัญ: ศรัทธา; บารมีธรรม; หลวงปู่ศีลา สิริจันโท

Abstract

This academic article aims to study the virtues and spiritual qualities of Phra Ratchawat Chara Tham Sopa or Luang Pu Maha Sila Sirichanto. The study's findings reveal that Luang Pu Maha Sila Sirichanto embodied the Four Sublime States (Brahmaviharas), which are: Loving-kindness (Metta) refers to a mental state filled with warmth, friendliness, and goodwill, aimed at benefiting others with happiness. It is free from hatred and ill-will, characterized by a genuine wish for all beings to be happy, without any harmful or malicious intentions. Compassion (Karuna) refers to a mental state that resonates with the suffering of others, as if one has taken on their suffering and is determined to relieve it. It manifests as an inability to remain indifferent, compelling one to actively help alleviate the suffering. It is devoid of any desire to harm or exploit others. When witnessing someone in distress with no one to turn to, compassion drives the urge to offer assistance. Sympathetic joy (Mudita) refers to a mental state of genuine happiness and delight in the success and prosperity of others. It is free from envy, as one feels joy when seeing others blessed with wealth or good fortune. Mudita removes any feelings of resentment and replaces them with sincere joy for others' achievements without any trace of jealousy. Equanimity (Upekkha) refers to a mental state of neutrality and balance, viewing all beings equally in both fortunate and unfortunate circumstances. It is neither elated nor dejected, recognizing that each person has their own karma, which determines whether they experience happiness, escape suffering, or maintain their wealth. This understanding allows one to remain detached and calm, letting things unfold according to karma, without clinging or becoming entangled in them.

Luang Pu Maha Sila Sirichanto selflessly devoted himself to serving the greater good, sacrificing his own happiness for the benefit of the community. He practiced the virtue of generosity (Dana Paramita) by donating his wealth to others, such as contributing funds to hospitals for purchasing medical equipment, supporting the construction of special rooms, and building monks' dwellings that were in disrepair. Additionally, he made numerous charitable donations during various occasions. Luang Pu lived a humble and simple life, adhering to virtuous conduct. He became a source of refuge for the poor, aiding society and contributing to public welfare. His actions earned him great respect and faith from Buddhists across the region.

Keywords: Faith; Dharma power; Luang Pu Sila Sirichantho

บทนำ

ศรัทธาในทางพระพุทธศาสนาไม่ใช่การเชื่ออย่างไม่มีเหตุผล แต่เป็นความเชื่อที่มีปัญญา มีเหตุผล มาประกอบการพิจารณาอยู่ด้วย เพราะหากมีแต่ศรัทธาอย่างเดียวก็อาจกลายเป็นความงมงายได้ ดังนั้น ศรัทธาในทางพระพุทธศาสนา จึงเป็นปัจจัยต่อการพัฒนาปัญญาเพื่อการรู้ศรัทธาตามหลักพระพุทธศาสนาที่ประกอบด้วยเหตุผลและเป็นปัจจัยต่อการพัฒนาปัญญา ดังที่ ฝาสูก มุททเมธา (2535) ได้อธิบายว่า ศรัทธา หมายถึง เป็นความรู้ลึกซึ้งของมนุษย์ที่เห็นจริงเห็นตาม และพระอุตรคณาธิการ และจำลอง สารพัตนีก (2530) ได้อธิบายว่า ศรัทธา คือ ความเชื่อ ดังที่พระชลญาณมุนี (สมโภช ธมฺมโกชูโช) และ สรวิชญ์ วงษ์สะอาด (2563) ได้อธิบายว่า ความเชื่อทางพระพุทธศาสนา คือ หลักคำสอนของศาสนาพุทธส่วนใหญ่แสดงออกมาจากพฤติกรรมต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิตที่เชื่อเรื่องบาปกับบุญ เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด เชื่อเรื่องอนิจจัง เชื่อเรื่องการไม่จงใจเชื่อเรื่องทุกคนเกิดมาเท่าเทียมกัน เชื่อศรัทธาต่าง ๆ ชาวพุทธมีเสรีภาพในการเชื่อและศรัทธาและเชื่อกรรมลิขิต ดังนั้น คนไทยในสังคมปัจจุบันยังต้องการศาสนาเป็นที่พึ่งอยู่มาก トラบใดที่คนยังไม่มีความมั่นใจในชีวิต เพราะศาสนามีบทบาทสนองความต้องการทางจิตใจของคนในสังคมได้เสมอ ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนจะเลือกรูปแบบใด วิธีการใด ทางความเชื่อเหมาะสมกับความต้องการของตนเอง ดังนั้น ความเชื่อจึงมีความสำคัญเพราะมีบทบาทและอิทธิพลในการดำเนินชีวิตในสังคมแบบพุทธ โดยยึดเอาหลักธรรมคำสอนของพุทธศาสนามาใช้เป็นเป้าหมายของชีวิตและกำหนดกรอบของการดำเนินชีวิตตามหลักธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตน เช่น ศีล สมาธิ ปัญญา

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (2552) ได้อธิบายว่า ศรัทธาในทางพระพุทธศาสนามี 4 ประการคือ 1. กัมมสังกตชา เชื่อกรรม เชื่อกฎแห่งกรรม เชื่อว่ากรรมมีอยู่จริง คือ เชื่อว่าเมื่อทำอะไรโดยมีเจตนา คือจงใจทำทั้งรู้ ย่อมเป็นกรรม คือ เป็นความชั่วความดีมีขึ้นในตน เป็นเหตุปัจจัยก่อให้เกิดผลดีผลร้ายสืบเนื่องต่อไป การกระทำไม่ว่างเปล่าและเชื่อว่าผลที่ต้องการจะสำเร็จได้ด้วยการกระทำมิใช่ด้วยอำนาจหรืออนอนคอยโชคเคราะห์เป็นต้น 2. วิปากสังกตชา เชื่อวิปาก เชื่อผลของกรรม เชื่อว่าผลของกรรมมีจริง คือ เชื่อว่ากรรมที่ทำแล้วย่อมมีผลและผลต้องมีเหตุ ผลดีเกิดจากกรรมดี ผลชั่วเกิดจากกรรมชั่ว 3. กัมมัสสกตาสังกตชา เชื่อความที่สัตว์มีกรรมเป็นของตน เชื่อว่าแต่ละคนนี้เป็นเจ้าของกรรม จะต้องรับผิดชอบเสวยวิบาก เป็นไปตามกรรมของตน และ 4. ตถาคตโพธิสังกตชา เชื่อความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้ามั่นใจในองค์พระตถาคตว่าทรงเป็นพระสัมมาสัมพุทธะ ทรงพระคุณทั้ง 9 ประการ ตรัสธรรมบัญญัติวินัยไว้ด้วยดี ทรงเป็นผู้นำทางที่แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ คือเราทุกคนนี้หากฝึกตนด้วยดีก็สามารถเข้าถึงภูมิธรรมสูงสุดบริสุทธิ์หลุดพ้นได้ ดังที่พระองค์ทรงบำเพ็ญไว้ (พีรญา สหรัตพณ, 2564)

การสร้างคุณงามความดีเพื่อการเข้าถึงความสุขอันยิ่งตามความหมายของพระพุทธศาสนานั้น เรียกว่า บารมี 10 หรือทศบารมี 2 หมายถึง ปฏิปทาอันยอดเยี่ยม คุณธรรมที่ประพฤติปฏิบัติอย่างยิ่งยวด คือ ความดีที่บำเพ็ญอย่างพิเศษ เพื่อบรรลุซึ่งจุดหมายอันสูงสุด เช่น ความเป็นพระพุทธเจ้าและความเป็นมหาสาวก เป็นต้น ได้แก่ ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี วิริยบารมี ขันติบารมี สัจจบารมี อธิษฐานบารมี เมตตาบารมี อุเบกขาบารมี เป็นบารมีที่พระโพธิสัตว์บำเพ็ญมาอย่างยิ่งยวด จึงได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ทรงบำเพ็ญเป็น 3 ชั้น ได้แก่ (1) บารมีระดับสามัญ เช่น ทานบารมี ได้แก่ ให้ทรัพย์สินเงิน

ทอง สมบัตินอกกาย (2) อุปบารมีระดับรองหรือจวนจะสูงสุด เช่น ทานอุปบารมี ได้แก่ การเสียสละอวัยวะเป็นทาน (3) ปรมัตถบารมี ระดับสูงสุด เช่น ทานปรมัตถบารมี ได้แก่ การเสียสละชีวิตเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น (พระโศม อมโร, 2561) ดังเช่นพระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิวา สิริจันท) ท่านเป็นพระที่มีพรหมวิหารธรรมทั้ง 4 ข้อ ซึ่งเป็นหลักธรรมที่จะก่อให้เกิดความสงบสุขแก่โลก คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ซึ่งมีความหมายดังนี้ เมตตา คือ ภาวะของจิตที่มีเอื้อโยไมตรีจิตมิตรใจคิดเกื้อกูลด้วยสุขประโยชน์ปราศจากอาฆาตพยาบาทซึ่งเคียดโกรธแค้นแสดงออกทางสีหน้าและสายตาที่สงบแช่มชื่น มองด้วยสายตาอันแสดงถึงใจที่เอื้ออาบด้วยความปรารถนาดีอยากให้มีมีความสุข ปราศจากความมุ่งร้ายที่เป็นภัยเวรทั้งปวง กรุณา คือ ภาวะของจิตที่ห่วงใยไปเพราะความทุกข์ของผู้อื่น เหมือนอย่างถ้าซื้อความทุกข์ของเขา คือ จะช่วยทำความทุกข์ของเขาให้หมดสิ้นไป มุทิตา คือ ภาวะของจิตที่บันเทิงยินดีในเมื่อผู้อื่นได้รับความสุขความเจริญด้วยสมบัติต่าง ๆ ปราศจากความริษยาเห็นใครพรั่งพร้อมด้วยสมบัติก็พลอยมีมุทิตา ตัดความยินร้ายไม่ยินดีด้วยเหตุที่ริษยาเสียได้ อุเบกขา คือ ภาวะของจิตที่มีอาการเป็นกลางเห็นเสมอกันในสัตว์บุคคลทั้งหลายในคราวทั้งสองคือในคราวประสบสมบัติและในคราวประสบวิบัติไม่ยินดียินร้าย มองเห็นว่าทุก ๆ คน มีกรรมที่ทำไว้เป็นของของตน นอกจากนี้หลวงปู่มหาศิวา สิริจันท ท่านได้บำเพ็ญกิจด้วยความเสียสละ คือ จาคะ หมายถึง การช่วยเหลือเกื้อกูลกันด้วยสิ่งของโดยการแบ่งปันสละสิ่งของอันมีค่าของตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวมให้กันบุคคลอื่น นับว่าเป็นพระอีกรูปหนึ่งในสังคมไทยที่มีบารมีธรรมบารมีทานช่วยสงเคราะห์ผู้ยากไร้ ชุมชน สังคม ทำให้ประเทศชาติอยู่ร่มเย็นเป็นสุข

ประวัติพระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิวา สิริจันท)

1. **ชาติภูมิ** พระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิวา สิริจันท) เกิดเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม พุทธศักราช 2488 นามเดิมว่า ศิวา นิลจันทร์ (ปิ่น) บิดานามว่า แก่น นิลจันทร์ และมารดานามว่า น้อย นิลจันทร์ เกิดที่บ้านเปิด ตำบลเปิด อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสุรินทร์ ในช่วงนั้นครอบครัวอพยพจากภาวะทุกข์ภัยมาพำนักที่บ้านสอง ตำบลธาตุ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสุรินทร์ จากนั้นในปี พุทธศักราช 2494 เมื่ออายุได้ 6 ปี ได้ย้ายภูมิลำเนาอยู่อาศัย ณ บ้านเกิดของมารดาที่บ้านธาตุประทับ (ในปัจจุบัน คือ บ้านยางกระธาตุ) อำเภอเขียงขวัญ จังหวัดร้อยเอ็ด

2. **บรรพชาและอุปสมบท** พระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิวา สิริจันท) บรรพชาเป็นสามเณรเมื่อปี พุทธศักราช 2500 ขณะอายุ 12 ปี ที่วัดธาตุประทับ สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย บ้านธาตุประทับ อำเภอเขียงขวัญ จังหวัดร้อยเอ็ด มีหลวงพ่อบุญ เป็นพระอุปัชฌาย์ และได้ติดตามพระอาจารย์ออกธุดงค์ไปนมัสการพระธาตุพนม ระหว่างเดินทางธุดงค์ มีโอกาสอุปฐากพระมหาเถระฝ่ายอรัญวาสี คือ พระครูสีลขันธสังวรณ (อ่อนสี สุเมโธ) ที่จังหวัดมุกดาหาร ซึ่งเป็นพระอาจารย์ในสายหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต และได้รับคำสอนผญาธรรม (หรือคำสอนอีสาน) จากพระธรรมราชานุวัตร (แก้ว กัณโฑภาโส) อดีตเจ้าอาวาสวัดพระธาตุพนม

อุปสมบทครั้งแรกในปีพุทธศักราช 2509 เมื่ออายุย่าง 21 ปี ที่วัดบูรพาภิราม สังเกตคณะสงฆ์ มหานิกาย อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด โดยมีพระสิริวุฒิเมธี (พุทธา สิริวุฑฺโฒ) อดีตเจ้าคณะ จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นพระอุปัชฌาย์ ได้รับฉายานามว่า "สิริจันโท" และได้ลาสิกขาเมื่อปีพุทธศักราช 2521 ด้วยเหตุได้รับการวิงวอนจากญาติให้ลาสิกขาออกมาเป็นครูผู้ช่วยสอน ที่โรงเรียนธาตุประทับ และดูแล มารดา รวมถึงญาติผู้ใหญ่ป่วยหนักเป็นเวลา 1 ปี

ต่อมาในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2522 อุปสมบทครั้งที่ 2 เมื่ออายุ 34 ปี ได้อุปสมบทเป็น พระภิกษุที่วัดมาลาสุวรรณาราม สังเกตคณะสงฆ์มหานิกาย บ้านเกษมสุข ตำบลพลับพลา อำเภอเชียงขวัญ จังหวัดร้อยเอ็ด มีพระสมุห์เป ปุญโญ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระน้อย สีลวณฺโณ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระปลัดสमान ธมฺมรฺกฺขิตฺโต เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายานามว่า "สุริยจิตฺโต" หลังอุปสมบทช่วงปี พุทธศักราช 2522–2539 ย้ายไปพำนักที่วัดโนนเดื่อ ตำบลมะฮี อำเภอธวัชบุรี จังหวัดร้อยเอ็ด สลับกับวัด ธาตุประทับ และได้ลาสิกขา เมื่อปีพุทธศักราช 2539 ด้วยเหตุเกิดเหตุการณ์ทางครอบครัว ญาติเพียงคนเดียวป่วยจากโรคจนถึงแก่กรรมในเวลาต่อมา เมื่อหมดภาระหน้าที่ในครอบครัวกับการลาสิกขาออกมาอยู่ 8 เดือน แล้วกลับเข้าอุปสมบทใหม่ และในวันที่ 22 ธันวาคม พุทธศักราช 2539 อุปสมบท ครั้งที่ 3 ได้ อุปสมบทเป็นพระภิกษุที่วัดแสงประทีป สังเกตคณะสงฆ์มหานิกาย ตำบลหม่ม อำเภอเชียงขวัญ จังหวัด ร้อยเอ็ด โดยมีพระครูวิธานสมณกิจ (อำนวยการ จันทสาโร) เจ้าอาวาสวัดแสงประทีป และเจ้าคณะตำบล หม่ม เป็นพระอุปัชฌาย์ ได้รับฉายานามว่า "สิริจันโท" และได้พำนักที่วัดธาตุประทับสลับกับการออก จาริกธุดงค์ที่บ้านพรานเหมื่อน ตำบลบ้านขาว อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี ในปีพุทธศักราช 2565 มีการญาติดี ทักษิณกรรมนับอายุกาลพรรษาต่อเนื่อง เป็นพระภิกษุสังกัดธรรมยุติกนิกาย ที่วัดบึงพระ ลานชัย โดยมีพระพรหมวชิรโสภณ (ศรีจันทร์ ปุญฺญฺโรโต) เจ้าอาวาสวัดบึงพระลานชัย เป็นพระอุปัชฌาย์ ต่อมาในปีพุทธศักราช 2559 พระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิลา สิริจันโท) ออกจาริกไปบ้านหนอง แสง ตำบลแจ้ อำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ และได้ออกจาริกในปีพุทธศักราช 2565 เกิดอาการอาพาธ ด้วยโรคหัวใจขาดเลือดและพักรักษาตัวที่กุฏิโรคยาปรมาลาภา เสนาสนะสงฆ์ พระธาตุจอมศรีสัมมาสัม พุทธเจดีย์ จังหวัดมหาสารคามและในปัจจุบันพระราชวัชรธรรมโสภณพำนักอยู่ที่พักสงฆ์ธรรมอุทยาน หลวงปู่ศิลา สิริจันโท ตำบลเชียงเครือ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ (สารานุกรมเสรี, 2567)

ปฏิปทาธรรมของพระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิลา สิริจันโท)

ผู้มีพรหมวิหารธรรมทั้ง 4 ข้อนี้ท่านสอนให้ผู้ปฏิบัติใช้ดังนี้ ที่แรกให้ปฏิบัติด้วยจิตที่คิดเกื้อกูลแผ่ ออกไปในสัตว์บุคคลทั้งหลาย แบบนี้คือเมตตา ซึ่งมีอาการเป็นความคิดเกื้อกูล ต่อจากนั้นเมื่อได้เห็นหรือ ได้ยินหรือได้คิดว่าเขามีทุกข์เดือดร้อนก็ปฏิบัติช่วยบำบัดทุกข์ แบบนี้คือกรุณา ซึ่งมีอาการช่วยบำบัดทุกข์ จากนั้นครั้นได้เห็นเขามีสุขไม่มีทุกข์ก็พลอยยินดีบันเทิงใจ แบบนี้คือมุทิตา ซึ่งมีอาการพลอยยินดีและ เพราะไม่มีกิจที่ควรจะทำต่อไปจากนั้นก็อุเบกขา คือดูอยู่เฉย ๆ แบบนี้คืออุเบกขา ซึ่งมีอาการมธยัสถ์เป็น กลาง มีอุปมาเหมือนอย่างมารดาที่มีบุตร 4 คน คนหนึ่งที่ยังเป็นเด็กเล็ก มารดาก็มุ่งความเจริญคือให้เติบโต ยิ่งขึ้นเทียบกับเมตตา คนหนึ่งเป็นไข่มารดาก็พยายามให้หายไข้เทียบกับกรุณา คนหนึ่งกำลังเจริญวัย

มารดาที่ชื่นชมยินดีเทียบกับมุกิตา อีกคนหนึ่งทำงานตั้งตนได้แล้วมารดาที่ไม่ต้องชวนช่วยอะไรอีก เทียบกับอุเบกขา แม้ในเรื่องที่ช่วยไม่ได้แล้วก็พึงใช้อุเบกขาเช่นเดียวกัน แต่เมื่อยังช่วยได้ก็ต้องใช้กรุณา (นิตยา นิยมวงศ์, 2555)

ดังที่พระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิวา สิริจันท) ท่านเป็นพระที่มีพรหมวิหารธรรมทั้ง 4 ข้อนี้ซึ่งเป็นหลักธรรมที่จะก่อให้เกิดความสงบสุขแก่โลก โดยเฉพาะเมตตาเป็นเครื่องค้ำจุนโลก สามารถฝึกหัดและปฏิบัติได้ โดยไม่มีขอบเขตและสิ้นสุด ส่วนกรุณาเป็นเครื่องประกอบตามกำลังความสามารถของแต่ละบุคคล เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา 4 ประการนี้พระบรมศาสดาทรงแสดงว่าเป็นคุณธรรมสำหรับเป็นที่อยู่ของจิตใจแห่งพรหม คือ ผู้ใหญ่หรือผู้ประเสริฐทรงเรียกคุณธรรมนี้ว่าพรหมวิหารเป็นธรรมเป็นที่อยู่ ซึ่งมีทั้งความดีและความสุข ดังนี้

เมตตา คือ ภาวะของจิตที่มีเอื้อโยไมตรีจิตมิตรใจคิดเกื้อกูลด้วยสุขประโยชน์ปราศจากอาฆาต พยาบาทซึ่งเคียดโกรธแค้นแสดงออกทางสีหน้าและสายตาที่สงบเข้มข้ม มองด้วยสายตาอันแสดงถึงใจที่เอิบอาบด้วยความปรารถนาดีให้มีความสุข ปราศจากความมุ่งร้ายที่เป็นภัยเวรทั้งปวง เมตตานี้เป็นพรหมวิหารธรรมข้อหนึ่งที่พึงอบรมให้มีขึ้นในจิต วิธีอบรมคือระวังใจมิให้โกรธแค้น ชัดเคืองอาฆาตพยาบาท เมื่อภาวะของจิตเช่นนั้นเกิดขึ้นก็พยายามสงบระงับเสีย หัดคิดว่าตนเองรักสุขต้องการความสุขฉันใดคนอื่นสัตว์อื่นทั้งปวงก็ฉันนั้นและตนเองปรารถนาสุขแก่คนอื่นสัตว์อื่นฉันนั้น เมื่อทำความสงบอาฆาตพยาบาทและทำไมตรีจิตมิตรใจให้เกิดขึ้นได้แล้วก็หัดแผ่จิตเช่นนี้ออกไปแก่คนอื่นสัตว์อื่นโดยเจาะจงหรือไม่เจาะจงทั่วไปด้วยใจที่คิดปรารถนาสุขประโยชน์ดังเช่นคิดว่า “จงอย่ามีเวร อย่ามีเบียดเบียน อย่ามีทุกข์ ขอให้มีความสุข รักษาตนให้สวัสดิ์เถิด” เมตตาเป็นธรรมเครื่องทำใจตนเองให้อยู่เย็นเป็นสุขและแผ่ความเย็นความสุขออกไปถึงผู้อื่นอีกด้วย เมตตาไม่พึงมี ขอบเขตไม่พึงมีระยะเวลาไม่ว่าจะอยู่ในฐานะเช่นไร ณ ที่แห่งใดในกาลเวลาไหน เมตตาพึงมีได้อย่างเต็มเปี่ยมโดยปราศจากอุปสรรค เพราะเมตตาไม่จำเป็นต้องอาศัยทรัพย์สิ่งของ เมตตาเป็นเรื่องของจิตใจโดยบริสุทธิ์แท้เมื่อมีจิตใจก็มีเมตตาได้ด้วยกันทุกคนและก็พึงมีเมตตาอย่างยิ่งด้วยกันทุกคน เพราะไม่เป็นการต้องลงทุนลงแรงอย่างใดเลยเพียงแต่โน้มใจลงให้อ่อนละมุนไม่ใจแข็งใจดำ แม้เมื่อรู้เห็นอยู่ว่าเขาเป็นทุกข์เพียงแต่โน้มใจลงปรารถนาให้เขาเป็นสุขโดยทั่วกันเท่านั้นเองก็เป็น การแสดงเมตตาแล้ว

กรุณา คือ ภาวะของจิตที่ห่วงใยไปเพราะความทุกข์ของผู้อื่น เหมือนอย่างถ้าซื้อความทุกข์ของเขา คือจะช่วยทำความทุกข์ของเขาให้หมดสิ้นไป จึงมีอาการที่ทนเฉยอยู่ไม่ได้ต้องชวนช่วยช่วยเหลือเพื่อบำบัดทุกข์ปราศจากความคิดเบียดเบียนซ้ำเติม เห็นใครตกอยู่ในความทุกข์ไม่มีที่พึ่งก็อดอยู่ไม่ได้ที่ต้องคิดช่วยกรุณานี้เป็นพรหมวิหารธรรมอีกข้อหนึ่งที่พึงอบรมให้มีในจิต วิธีอบรม คือ ระวังใจมิให้คิดเบียดเบียนใครและหัดใจให้คิดว่าเมื่อตนเองมีทุกข์ก็ต้องการความช่วยเหลือฉันใด ผู้คนอื่นสัตว์อื่นก็ฉันนั้น ดังนี้แล้วก็หัดใจให้ไม่นิ่งดูตาย ให้ชวนช่วยช่วยเหลือของผู้อื่น ตามความสามารถหรือตามที่ควรจะทำได้หัดแผ่จิตใจที่กรุณาออกไปแก่คนและสัตว์ทั้งหลาย โดยเจาะจงหรือไม่เจาะจงทั่วไป ด้วยความคิดว่า “จงพ้นจากความทุกข์เดือดร้อนเถิด”

มุทิตา คือ ภาวะของจิตที่บันเทิงยินดีในเมื่อผู้อื่นได้รับความสุขความเจริญด้วยสมบัติต่าง ๆ ปราศจากความริษยาเห็นใครพรั่งพร้อมด้วยสมบัติก็พลอยมีมุทิตา ตัดความยินร้ายไม่ยินดีด้วยเหตุที่ริษยาเสียได้ มุทิตานี้เป็นพรหมวิหารธรรมอีกข้อหนึ่งที่พึงอบรมให้มีขึ้นในจิต วิธีอบรม คือ ระวังใจมิให้ริษยาในเมื่อได้เห็นได้ทราบสมบัติคือความพรั่งพร้อมต่าง ๆ ของผู้อื่น เมื่อความริษยาเกิดขึ้นก็พยายามระวังเสีย หัดคิดว่าตนเองมีความยินดีเมื่อตนได้สมบัติที่ชอบใจอย่างใดอย่างหนึ่ง ไฉนเมื่อคนอื่นเขาได้จึงจะไปริษยา เขาควรจะมีพลอยยินดีกับเขา พิจารณาให้เห็นโทษของความริษยา เช่นว่า “อรติโลกนาสิกา ความริษยาเป็นเหตุทำลายโลก” เมื่อทำมุทิตาจิตให้เกิดขึ้นได้ก็หัดแผ่จิตเช่นนี้ออกไปแก่คนอื่นสัตว์อื่น โดยเจาะจงหรือโดยไม่เจาะจงทั่วไปด้วยความคิดว่า “จงอย่าวิบัติจากสิ่งที่ได้แล้วเถิด”

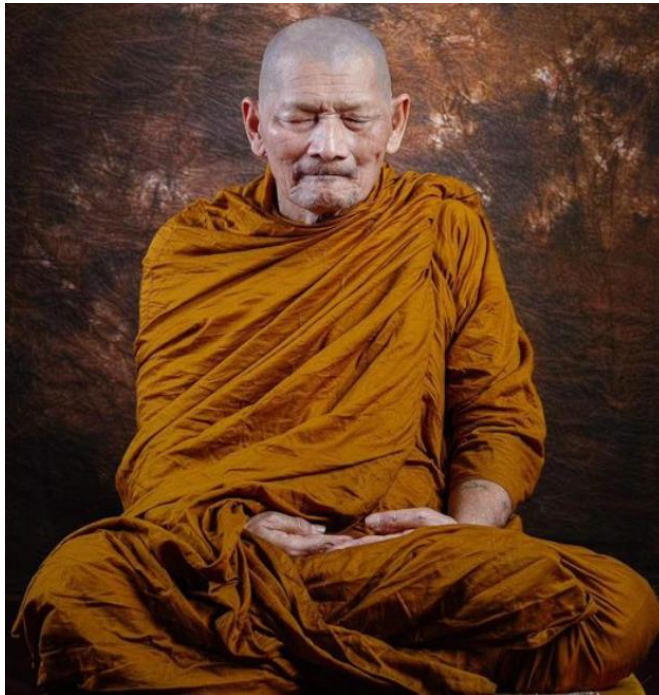
อุเบกขา คือ ภาวะของจิตที่มีอาการเป็นกลางเห็นเสมอกันในสัตว์บุคคลทั้งหลายในคราวทั้งสองคือในคราวประสบสมบัติและในคราวประสบวิบัติไม่ยินดียินร้าย มองเห็นว่าทุก ๆ คน มีกรรมที่ทำไว้เป็นของของตน จะมีสุขจะพ้นจากทุกข์จะไม่เสื่อมจากสมบัติที่ได้ก็เพราะกรรม จึงวางเฉยได้คือวางได้แก่ไม่ยึดถือได้วางลงได้เฉยคือไม่จัดแจงวุ่นวาย ปล่อยให้เป็นไปตามกรรมหรือตามกำหนดของกรรม อุเบกขานี้เป็นพรหมวิหารธรรมอีกข้อหนึ่ง เป็นข้อสุดท้ายที่พึงอบรมให้มีขึ้นในจิต วิธีอบรม คือ ระมัดระวังมิให้ขึ้นลงด้วยความยินดียินร้าย ทั้งในคราวประสบสมบัติทั้งในคราวประสบวิบัติเมื่อภาวะของจิตเช่นนั้นเกิดขึ้นก็พยายามระงับใจ หัดคิดถึงกรรมและผลของกรรม หัดคิดวางลงไปให้แก่กรรม เหมือนอย่างให้กรรมรับผิดชอบเอาไปเสียเมื่อทำจิตให้อุเบกขาได้ก็หัดแผ่จิตเช่นนี้ออกไปแก่คนอื่นสัตว์อื่นโดยเจาะจงหรือไม่เจาะจงทั่วไปด้วยความคิดว่า “ทุกสัตว์บุคคลมีกรรมเป็นของของตน เป็นทายาทรับผลของกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่อาศัย ทำกรรมอันใดไว้ดีหรือชั่วก็ต้องรับผลของกรรมนั้น”

นอกจากนี้หลวงปู่มหาศิวา สิริจันโท ท่านได้บำเพ็ญกิจด้วยความเสียสละประโยชน์สุขของตนเพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวม สังคม ประเทศชาติ ดังที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า พึงสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ พึงสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต พึงสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม นี่เป็นยอดของนักเสียสละ เป็นคุณสมบัติของครูอาจารย์ที่ปฏิบัติตามหลักธรรมข้อจาณะ การสละที่ประกอบด้วยปัญญาเป็นปัจจัยให้เกิดกุศลได้ เพราะความดีนั้นทำให้เกิดผลดี การศึกษาและปฏิบัติหลักธรรมข้อจาณะถูกต้องดีแล้ว ทำให้ทัศนคติในการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวลดน้อยลงและเห็นความสำคัญในประโยชน์ส่วนรวมมากขึ้น เห็นความทุกข์ยากของบุคคลที่ฐานะต่ำกว่าอยากจะช่วยให้บุคคลเหล่านั้นพ้นจากความทุกข์ยากนั้นได้ มนุษย์เมื่ออยู่รวมกันเป็นสังคมต้องแบ่งปันวัตถุสิ่งของที่ตนมีอยู่มากให้ผู้อื่นที่ได้ตกอยู่ในความทุกข์ลำบาก เช่น ประสบกับอุทกภัย อัคคีภัย วาตภัย เป็นต้น หลวงปู่ได้ปฏิบัติตามหลักธรรมข้อจาณะถูกต้องดีแล้ว ทำให้ทัศนคติในการแสวงหาผลประโยชน์ ส่วนตัวพลอยลดน้อยลงไปด้วย ท่านมีความสุขอยู่ข้างในแล้วก็มีจิตใจน้อมนำไปในทางที่จะช่วยคนอื่นให้มีความสุขด้วยการช่วยเหลือผู้อื่นที่เขาตกทุกข์ได้ยากกว่าให้เขาได้มีโอกาสที่จะช่วยสร้างความเจริญทางด้านจิตใจให้กับผู้อื่น จาณะ หมายถึง การช่วยเหลือเกื้อกูลกันด้วยสิ่งของโดยการแบ่งปันสละสิ่งของอันมีค่าของตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวมและการแบ่งปันนี้ทำให้เกิดไมตรียึดเหนี่ยวจิตใจของฝ่ายตรงข้ามได้ มีความสมานสามัคคีปรองดองซึ่งกันและกันได้สร้างมิตรภาพให้เกิดขึ้นในสังคมได้ด้วยการสละแบ่งปันสิ่งของอันเป็นสมบัติส่วนตัวของตนให้กันบุคคลอื่น (พระสมุห์สายัณ

จนทวณุโณ, 2554) เช่น กรณีหลวงปู่ท่านสงเคราะห์ วัด สังคม ชุมชน โรงเรียน โรงพยาบาล มากกว่าร้อย ล้านบาท อาทิ สงเคราะห์อุปกรณ์และสถานที่ทางการแพทย์หลายแห่ง เช่น โรงพยาบาลสุทธาเวช คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โรงพยาบาลกาฬสินธุ์ โรงพยาบาลร้อยเอ็ด และโรงพยาบาล วัชบุรี การมอบรถกู้ชีพ และรถกู้ภัยให้มูลนิธิหลายแห่ง เป็นต้น

สรูป หลวงปู่มหาศิลา สิริจันโทท่านเป็นพระที่มีเมตตาปรารถนาจะให้คนอื่นได้ดีมีความสุข เป็นความรักที่ไม่เจือด้วยราคะ เป็นความรักที่เกิดขึ้นจากใจที่เป็นกุศลและเผื่อแผ่เยือกเย็น เป็นใจที่ไม่อาฆาต ไม่พยาบาทจองเวร เป็นไปในลักษณะที่ปรารถนาดีและหวังดีต่อมนุษย์และสัตว์ทุกถ้วนหน้า มีความห่วงใย ปรารถนาดีไมตรี มีความเอื้อเฟื้อเกื้อกูล ช่วยเหลืออนุเคราะห์สงเคราะห์ มีน้ำใจไมตรี ไม่หวังสิ่งตอบแทน ไม่เห็นแก่ได้ไม่เห็นแก่ตัว และหลวงปู่ยังช่วยเหลือเกื้อกูลด้วยสิ่งของโดยการแบ่งปันสิ่งของเพื่อ ประโยชน์ส่วนรวมแก่ วัด สังคม ชุมชน โรงเรียน โรงพยาบาล เป็นต้น ท่านเป็นที่เคารพศรัทธานับถือของ พุทธศาสนิกชนอย่างมาก

ภาพจาก: <https://www.facebook.com/permalink.php/?story>.

ปฏิบัติาธรรมของพระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิลา สิริจันโท)

โอวาทธรรม: พระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิลา สิริจันโท)

โอวาท คือ คำแนะนำ คำตักเตือน คำสั่งสอน การแนะนำสั่งสอน

โอวาทกถา คือ การกล่าวแนะนำ ตักเตือนสั่งสอน ใช้ในกรณีที่มีเหตุเกิดขึ้นแล้วตักเตือนสั่งสอนมิให้กระทำอีก หรือในกรณีที่แนะนำเรื่องสำคัญ เรื่องที่เป็นหลักสำหรับยึดเป็นแนวปฏิบัติ เช่น อาจารย์ให้โอวาทศิษย์ พระพุทธเจ้าทรงแสดงโอวาทปาฏิโมกข์ โอวาทกถา เป็นวิธีการสอนของพระพุทธเจ้าอย่างหนึ่ง ที่ทรงใช้เมื่อทรงประสงค์จะตักเตือนหรือทรงแนะนำให้ปฏิบัติในสิ่งที่สำคัญ เป็นการสอนที่มีไม่บ่อยแต่เป็น

หลักและค่อนข้างเป็นทางการ มีลักษณะใกล้เคียงกับอนุศาสนีกถา (พระธรรมกิตติวงศ์ (ทองดี สุรเตโช, 2546)

โอวาท 3 คือ คำสอนที่เป็นหลักสำคัญของพระพุทธศาสนามี 3 ประการ ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงแก่พระสงฆ์จำนวน 1,250 องค์ ที่มาประชุมกันโดยมิได้นัดหมาย ที่วัดเวฬุวนาราม กรุงราชคฤห์ ในวันมาฆบูชา หลักคำสอน 3 ประการนี้ เรียกว่า โอวาทปาฏิโมกข์ ถือเป็นหัวใจสำคัญของพระพุทธศาสนา คือ การไม่ทำความชั่วทั้งปวง การทำความดีให้ถึงพร้อม และการทำจิตใจให้ผ่องใส

การไม่ทำความชั่วทั้งปวง หมายถึง การไม่ทำความชั่วทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ การไม่ทำชั่วตรงกับหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ดังนี้

เบญจศีล หรือ ศีล 5 เป็นข้อปฏิบัติในการเว้นจากความชั่ว

1. เว้นจากการปลงชีวิต, เว้นจากการฆ่าการประทุษร้าย
2. เว้นจากการถือเอาของที่เขาไม่ได้ให้, เว้นจากการลัก โกง ละเมิดกรรมสิทธิ์ ทำลายทรัพย์สิน
3. เว้นจากการละเมิดสิ่งที่ผู้อื่นรักใคร่หวงแหน
4. เว้นจากการพูดเท็จ โกหก หลอกลวง
5. เว้นจากน้ำเมา คือ สุราและเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท, เว้นจากสิ่งเสพยาเสพติดให้โทษ

(เพจ ทฤษฎกัญญา, 2564)

โอวาทธรรมคำสอนของพระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิวา สิริจันท) ที่ประสงค์จะตัดเตือนหรือแนะนำลูกศิษย์ให้ปฏิบัติตามและไม่ให้ประมาทในบุญกุศลคุณงามความดีทั้งหลาย ซึ่งพระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิวา สิริจันท) ได้ให้คำสั่งสอนลูกศิษย์ไว้ดังนี้

“ถ้าทำคุณงามความดี ก็ไปสู่ที่ดี ถ้าไม่ได้ทำคุณงามความดี ก็ไปสู่ที่ต่ำ”

“ค่อย ๆ เสร็ด ค่อย ๆ สร้างไปเด้อ หมั่นให้ทาน รักษาศีล ภาวนา ใจจะสงบเย็น”

“อันใดดีดี ให้พากันสร้างโลด คิดดี พูดดี ทำดี ผลก็จะดีตาม”

“สร้างความดี ความดีจะช่วยตน”

“ให้หมั่นหา ขยันหา ขยันทำงาน หาเงิน แล้วเก็บขอดออมไว้ ไม่ต้องใช้ เก็บไว้มาก ๆ เดียวก็รวย”

“มีเหตุย่อมมีผล มีผลย่อมมีเหตุ เหตุปัจจัยโย เหตุแห่งการสมมุติ”

“บ่มีดอกคาถาใดจะมาสู้อิติปิโส พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ประเสริฐที่สุดแล้ว”

“ละทำคุณงามความดีจะไปสู่ที่ดี ละบ่ได้ทำคุณงามความดีจะไปสู่ที่ต่ำ”

“ฮักกันแพงกัน สามัคคีกันแล้ว อย่าขัดเคืองให้มันยาก เพียรคิดดี ใจดี ก็ดีไปโลด”

“ข่อยปรารถนาอยากให้ลูกศิษย์ที่เคารพศรัทธาข่อย รักกันช่วยเหลือกันแบ่งปันกัน มีน้ำใจให้กัน เสมือนมีพ่อแม่คนเดียวกัน เป็นพี่น้องกันลูกศิษย์ข่อยหลายคนข่อยฮักท่อกันทุกคนพวกเจ้าหลายคนฮักข่อย กะให้ฮักกันเด้อ”

“หมากไม้ ผลไม้ทุกอย่าง มีเปลือกหุ้มห่อ ห่อนอกห่อใน ในหั่นละ อยู่อย่างนั้น ถ้าได้ดินดีปุ๋ยดีไป วน ปลูก นี้ก็เกิดดี คนเฮาก็มีบุญบารมีหุ้มห่อ บ้างก็มีความสุข บ้างขณะก็มีความสุข เอาอยู่จั่งซี่ละอยู่

อย่างนี้ปะปนกันไป ความดีที่หุ้มห่อเหล่านี้ ความชั่วที่หุ้มห่อเหล่านี้ ก็พาเขาไปตก ไปเกิดใหม่ คือ ผลไม้ ฉันทใด ก็ฉันทนั้น”

“ดีใจนั้นเป็นบุญ ใจดีเป็นกุศล บุญกุศล คือ ความสุขในการเห็นคุณงามความดี นึกถึงยามใดก็มี ความสุขยามนั้น ใจสบายยามนั้น บุญกุศลเมื่อเห็นหลาย ๆ เข้าก็กลายเป็นบารมี เมื่อบารมีถึงขั้นใดขั้นหนึ่ง แล้ว ปรารถนาแนวใดกะลึเป็นไปตามเขาปรารถนา เพราะอานุภาพของบุญ” (เพจโฆวาทธรรมหลวงปู่ศิลา สิริจันโท, 2567)

ภาพจาก : https://www.tiktok.com/@lp_sila/video/7253247708297809158.

โฆวาทธรรม : พระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิลา สิริจันโท)

ศรัทธาปาฏิหาริย์: พระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิลา สิริจันโท)

ปาฏิหาริย์ คือ การกระทำที่กำจัดหรือทำให้ปฏิบัติขย้อมได้ การกระทำให้เห็นเป็นอัศจรรย์ การกระทำที่ทำให้บังเกิดผลเป็นอัศจรรย์ เป็นหนึ่งในสามของปาฏิหาริย์อิทธิ หรือ ฤทธิ์ แปลว่า ความสำเร็จ ปาฏิหาริย์แปลว่าการกระทำที่ตีกลับขับไล่หรือกำจัดเสียได้ซึ่งปฏิบัติอิทธิปาฏิหาริย์ ปาฏิหาริย์ คือ ฤทธิ์ แสดงฤทธิ์ได้เป็นอัศจรรย์ เช่น ล่องหน ดำดิน เหาะได้ เป็นต้น (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต, 2551) (ข้อ 1 ในปาฏิหาริย์ 3) ปาฏิหาริย์ 3 ได้แก่ 1. อิทธิปาฏิหาริย์ ปาฏิหาริย์คือฤทธิ์แสดงฤทธิ์ได้เป็นอัศจรรย์ เช่นล่องหน ดำดิน เหาะได้ เป็นต้น 2. อาเทศนาปาฏิหาริย์ ปาฏิหาริย์คือการท่ายใจ รอบรู้กระบวนของจิต จนสามารถกำหนดอาการที่หมายเล็กน้อยแล้วบอกสภาพจิต ความคิด อุปนิสัย ได้ถูกต้องเป็นอัศจรรย์ 3. อนุสาสนีปาฏิหาริย์ ปาฏิหาริย์คืออนุสาสนี คำสอนเป็นจริง สอนให้เป็นจริง นำไปปฏิบัติได้ผลสมจริง เป็นที่อัศจรรย์ (นฤมล มารคแมน, 2560)

กรณี พระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศิลา สิริจันโท) ซึ่งกำลังเดินทางจากกาฬสินธุ์ไปงาน เจริญพระพุทธมนต์ ที่วัดพระธาตุหมื่นพัน บ้านทุ่งกระเตา อำเภอเขาวง จังหวัดกาฬสินธุ์ จู่ ๆ ได้มีโรค

กระบะเสียหลักข้ามเลนมาเกือบจะพุ่งชนรถของหลวงปู่ แต่ด้วยเหตุใดก็ไม่ทราบได้ รถกระบะคันดังกล่าวหยุดได้ก่อนที่จะถึงรถหลวงปู่เพียงแค่นิดเดียว ทำให้คนขับรถหักหลบได้ทัน ซึ่งคนขับรถและลูกศิษย์ต่างก็เชื่อว่าเป็นเพราะบารมีของหลวงปู่มหาศिला สิริจันโท โดยนายจรรูวัฒน์ เล่าว่า ขณะเกิดเหตุตนเองได้ขับรถเบนซ์ ทะเบียน 6กรู 9571 กรุงเทพมหานคร พาหลวงปู่เดินทางออกจาก จังหวัดกาฬสินธุ์ ได้ประมาณ 30 นาที วิ่งถนนสายกาฬสินธุ์-มุกดาหาร พอมาถึงจุดเกิดเหตุเวลาประมาณ 10.30 น. ช่วงบริเวณบ้านภูเขาทอง อำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดร้อยเอ็ด ตนเองก็ได้คุยกับหลวงปู่ที่บ้านภูเขาทองอยู่เขตอำเภอโพน หลังจากคุยกันเสร็จก็มีรถกระบะขับเสียหลักข้ามเลนมาตัดหน้ารถของหลวงปู่ติดตอนนั้นตนเองรู้สึกตกใจมาก แต่หลวงปู่ก็บอกว่าให้ขับรถดีๆ โดยพูดเป็นภาษาอีสานว่า ฟ้าว ๆ แล้วตนก็ได้เหยียบคันเร่งเพิ่มความเร็วจนรถพ้นจากรถกระบะคันดังกล่าว ก่อนที่หลวงปู่จะถามด้วยความเป็นห่วงว่ามีใครเป็นอะไรไหม แล้วในความโชคร้ายก็มีความโชคดี คือ รถมอเตอร์ไซด์ของหลวงปู่เป็นรถกู้ภัยของมูลนิธิหลวงปู่มหาศिला สิริจันโท-สงเด็กเลี้ยงดั่ง อำเภอเขาวง หลังเกิดเหตุรถกู้ภัยจึงได้กลับรถเพื่อมาช่วยเหลือรถกระบะคันที่ประสบอุบัติเหตุ และโชคดีที่คนขับรถกระบะคันดังกล่าวได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยแต่สภาพรถกระบะพังเสียหายทั้งคัน หลังจากที่เกิดที่กู้ภัยได้ทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้นแล้วก็ได้นำส่งโรงพยาบาล จากนั้นตนเองก็ได้พาหลวงปู่เดินทางมางานเจริญพระพุทธมนต์ต่อไป

นายจรรูวัฒน์ ยังกล่าวอีกว่า ก่อนที่จะเกิดเหตุประมาณ 1 สัปดาห์ หลวงปู่ได้กำชับให้นารถคันที่หลวงปู่ใช้เป็นพาหนะไปเช้าช่วงล่าง โดยเปลี่ยนใช้รถทั้งหมดเพิ่งจะเสร็จเรียบร้อยเมื่อวาน และรถก็ยังไม่ได้มีการทดสอบเลย หลังจากที่ย่อมเสร็จก็นำมาใช้งานในวันนี้พาหลวงปู่มางานเจริญพระพุทธมนต์ที่วัดพระธาตุหมื่นหิน บ้านทุ่งกระเดา อำเภอเขาวง จังหวัดกาฬสินธุ์ แล้วก็เจอกับเหตุการณ์การดังกล่าวสำหรับตนเองนั้นเชื่อว่าเป็นเพราะบารมีของหลวงปู่จึงสามารถผ่านเหตุการณ์นี้มาได้ เชื่อว่าเป็นปาฏิหาริย์เพราะในรถนั้นมีพระของหลวงปู่ตั้งอยู่หน้ารถ ที่เพิ่งนำมาวางไว้เมื่อเช้าและตนเองก็แขวนพระของหลวงปู่ติดตัวตลอดเวลาด้วย (สำนักข่าวคมชัดลึก, 2565)

กรณีของคุณยายหมูน เล่าว่า หากเล่าเรื่องปาฏิหาริย์ของหลวงปู่มหาศिला ก็เคยพบเจอมาด้วยตัวเอง วันเกิดเหตุได้ไปยกขมอดแหหาปลา ได้ถอดสร้อยทองแหวนทองและเงินใส่ถุงพลาสติกเอาไว้ในกะละมัง และสั่งให้ลูกเฝ้าไว้ เมื่อหาปลาเสร็จได้กลับมาที่รถพบว่าสร้อยแหวนและเงินที่ใส่ถุงไว้หายไป สอบถามลูกที่เฝ้าก็บอกว่ามีคนมาเปิดเอาและขู่ลูกห้ามบอกใคร ไม่รู้จะทำอย่างไรเสียตายเงินทอง จึงไปหาหลวงปู่ที่กุฏิ หลวงปู่บอกว่ามีคนขโมยและบอกชื่อคนขโมย ทำให้กำนันพาลูกน้องไปจับคนขโมยได้ พอจับมาได้ทรัพย์คืน ตนก็ไม่เอาเรื่องไม่ดำเนินคดีและปล่อยตัวไป คุณยายหมูนเล่าต่อไปว่า ส่วนเรื่องโชคลาภเกี่ยวกับตัวเลขครั้งที่หลวงปู่ศिलाจำพรรษาอยู่ที่วัดป่าวาราราม จะให้ตัวเลขแม่นจนมีชาวบ้านจากอำเภอต่าง ๆ ทั้ง จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดหนองคาย และสระแก้วใกล้เคียงมาขอโชคลาภกับหลวงปู่จำนวนมาก พอได้โชคคนละ 1-2 ล้าน ก็จะนำปัจจัยมาถวายหลวงปู่ หลวงปู่ก็จะนำมาสร้างศาลา สร้างกุฏิ ส่วนตนซึ่งอยู่รับใช้ใกล้ชิดหลวงปู่กลับไม่เคยได้ยิน วันหนึ่งตนทำหน้าที่ซังกาแพต้อนรับญาติโยมที่มาขอโชคกับหลวงปู่ ตนซังกาแพตตั้งแต่หัวค่ำจนเช้า คนที่มาขอโชคลาภก็กลับไป ตนจึงได้ไปถามหลวงปู่ว่าตนยังไม่ได้โชคเลย ไม่มีใครบอก หลวงปู่จึงบอกว่าโชคก็อยู่กับลูกสาวตน 2 คน ซึ่งเป็น พ.ศ. เกิดลูกสาวของตน พ.ศ. 2517

และ พ.ศ. 2518 พอตนจะไปเสี่ยงโชคก็พบตำรวจมาดักจับ พอหายออกปรากฏว่าออกตรงเปะ 17 กับ 18 (สำนักข่าว Sanook, 2567)

ภาพจาก: https://www.youtube.com/watch?v=_7IAORzCSBY

ศรัทธาปาฏิหาริย์: พระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศุลา สิริจันโท)

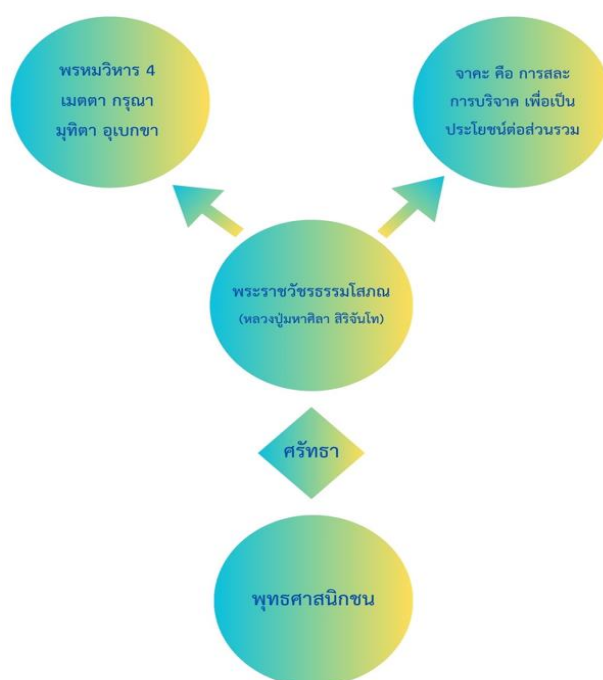
บทสรุป

พระราชวัชรธรรมโสภณ (หลวงปู่มหาศุลา สิริจันโท) ท่านเป็นพระที่มีพรหมวิหารธรรมทั้ง 4 ข้อ ซึ่งเป็นหลักธรรมที่จะก่อให้เกิดความสงบสุขแก่โลก คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ซึ่งมีความหมายดังนี้ เมตตา คือ ภาวะของจิตที่มีเอื้อโยไมตรีจิตมิตรใจคิดเกี่ยวด้วยสุขประโยชน์ปราศจากอภิมายาพยาบาทซึ่งเคียดโกรธแค้นแสดงออกทางสีหน้าและสายตาที่สงบเข้มข้ม มองด้วยสายตาอันแสดงถึงใจที่เอิบอาบด้วยความปรารถนาดีอยากให้มีมีความสุข ปราศจากความมุ่งร้ายที่เป็นภัยเวรทั้งปวง กรุณา คือ ภาวะของจิตที่ห่วงใยไปเพราะความทุกข์ของผู้อื่น เหมือนอย่างถ้าซื้อความทุกข์ของเขา คือ จะช่วยทำ ความทุกข์ของเขาให้หมดสิ้นไป มุทิตา คือ ภาวะของจิตที่บันเทิงยินดีในเมื่อผู้อื่นได้รับความสุขความเจริญ ด้วยสมบัติต่าง ๆ ปราศจากความริษยาเห็นใครพรั่งพร้อมด้วยสมบัติก็พลอยมีมุทิตา ตัดความยินร้ายไม่ ยินดีด้วยเหตุที่ริษยาเสียได้ อุเบกขา คือ ภาวะของจิตที่มีอาการเป็นกลางเห็นเสมอกันในสัตว์บุคคล ทั้งหลายในคราวทั้งสองคือในคราวประสบสมบัติและในคราวประสบวิบัติไม่ยินดียินร้าย มองเห็นว่าทุก ๆ คน มีกรรมที่ทำไว้เป็นของของตน นอกจากนี้หลวงปู่มหาศุลา สิริจันโท ท่านได้บำเพ็ญกิจด้วยความ เสียสละ คือ จาคะ หมายถึง การช่วยเหลือเกี่ยวกันด้วยสิ่งของโดยการแบ่งปันสละสิ่งของอันมีค่าของตน เพื่อประโยชน์ส่วนรวมให้แก่มนุษย์คนอื่น ได้แก่ บริจาคปัจจัยให้แก่โรงพยาบาลสุทธาเวช คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โรงพยาบาลกาฬสินธุ์ โรงพยาบาลร้อยเอ็ด และโรงพยาบาลธวัชบุรี และมอบ

รกฎูชีพและรกฎูภัยให้มูลนินิหลายแห่ง และสงเคราะห์สทบทุนทางศาสนา เช่น สร้างสะพานเข้าหอเจ้าเฮือน 3 พระองค์ ที่วัดพระธาตุมารวมมหาวิหาร สร้างพระอุโบสถวัดโพธิ์โป่ง ตำบลเวียงคุก อำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย และบูรณะหลังคาพระอุโบสถวัดป่าศรีโพธิ์ทอง ตำบลแวง อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดร้อยเอ็ด มอบเงินสมทบวิทยาลัยศาสนศาสตร์เฉลิมพระเกียรติกาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย และวิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และเป็นที่พึ่งให้กับประชาชนผู้ยากไร้ ทำคุณประโยชน์ช่วยเหลือสังคมส่วนรวม เป็นที่พึ่งที่เคารพต่อพุทธศาสนิกชนทั่วทุกสารทิศ

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

เอกสารอ้างอิง

นฤมล มารคแมน. (2560). อิทธิปาฏิหาริย์ของพระพุทธเจ้า. *วารสารรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์*, 36(2), 157-172.

นิตยา นิยมวงศ์. (2555). การศึกษาคุณธรรมตามหลักพรหมวิหาร 4 ของผู้บริหารสถานศึกษาตามทัศนะของครูผู้สอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจันทบุรีเขต 2 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

ผาสุก มุทฺธเมธา. (2535). *คติชาวบ้าน กับการพัฒนาคุณภาพชีวิต (ฉบับปรับปรุง)*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.

พระชลญาณมุนี (สมโภช ธมฺมโกชฺโช) และ สรวิชัย วังษ์สะอาด. (2563). พระพุทธศาสนากับความเชื่อ. *วารสาร มจร บาลีศึกษาพุทธโฆสปริทรรศน์*, 6(2), 99-115.

- พระโตม อมโร. (2561). *ศึกษาการบำเพ็ญบารมีและการบรรลุธรรมของพระธัมมาเถรี* (วิทยานิพนธ์พุทธศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระธรรมกิตติวงศ์ (ทองดี สุรเตโช, 2546). *คำวัด โอวาท โอวาทกถา*. สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2567, จาก https://kalyanamitra.org/th/article_detail.php?i=3907
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต). (2551). *พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์*. (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต). (2552). *พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพฯ: จันทรเพ็ญ.
- พระสมุห์สายัณ จันทวณฺโณ. (2554). *การศึกษาวิเคราะห์จาคะในพระพุทธศาสนาเถรวาท* (วิทยานิพนธ์พุทธศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระอุตรคณาธิการ และ จำลอง สารพัดนึก. (2530). *พจนานุกรมบาลี-ไทย ฉบับศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พีรญา สหรัตพณ. (2564). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างศรัทธาและความสุขของวัยรุ่นตามแนวพุทธจิตวิทยา. *วารสารพุทธจิตวิทยา*, 6(1), 41-51.
- เพจทรูปลูกปัญญา. (2564). *โอวาท 3*. สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2567, จาก <https://www.trueplookpanya.com/learning/detail/3339>
- เพจโอวาทธรรมหลวงปู่ศิลา สิริจันโท. (2567). *โอวาทธรรม หลวงปู่ศิลา สิริจันโท*. สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2567, จาก <https://www.facebook.com/>
- มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2564). *พระครูปลัดวชิรโสภณญาณ (ศิลา สิริจันโท) บริจาคเงินกว่า 1,000,000 บาท สมทบสร้างหออภิบาลสงฆ์ สนับสนุนทางด้านกายภาพ รพ.สุทธาเวช มมส และ สงเคราะห์สาธารณประโยชน์*. สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2567, จาก <https://news.msu.ac.th/mnews/msuhotnews/detailnews.php?hm=&hotnewsid=9529&uf=&qu>
- สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย. (2564). *หลวงปู่พระมหาศิลา สิริจันโท ได้บริจาคเงิน 1,000,000 บาท เพื่อจัดซื้ออุปกรณ์ทางการแพทย์ให้กับโรงพยาบาลร้อยเอ็ด*. สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2567, จาก <https://radioiet.prd.go.th/th/content/category/detail/id/9/iid/41324>
- สารานุกรมเสรี. (2567). *ประวัติพระราชวัชรธรรมโสภณ (ศิลา สิริจันโท)*. สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2567, จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/>
- สำนักข่าว sanook news. (2565). *เปิดประวัติ "หลวงปู่ศิลา" เกจิองค์ภาคอีสาน ลูกศิษย์เล่าปาฏิหาริย์ มีญาณหยั่งรู้อุบัติเหตุ*. สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2567, จาก <https://www.sanook.com/news/8599266/>
- สำนักข่าว Sanook. (2567). *คนแห่ขอเลข! ผู้เฒ่าเล่าปาฏิหาริย์ "หลวงปู่มหาศิลา" หยั่งรู้อ่วงหน้า บอกหวย-ชื่อโจรตรงเป๊ะ*. สืบค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2567, จาก <https://www.sanook.com/news/9497386/>

สำนักข่าวคมชัดลึก. (2565). รู้จักเกจิตั้งภาคอีสาน "หลวงปู่ศิลา" รอดปาฏิหาริย์ เหตุรอดเสียหลักพุ่งชน.
สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2567, จาก <https://www.komchadluek.net/believe/spiritual/524204>

สำนักข่าวอมรินทร์ทีวี. (2567). เปิดประวัติหลวงปู่ศิลา ดำเนินภาพปิดทองหลังพระของจริง. สืบค้นเมื่อ
16 สิงหาคม 2567, จาก <https://www.amarintv.com/article/detail/64721>

